

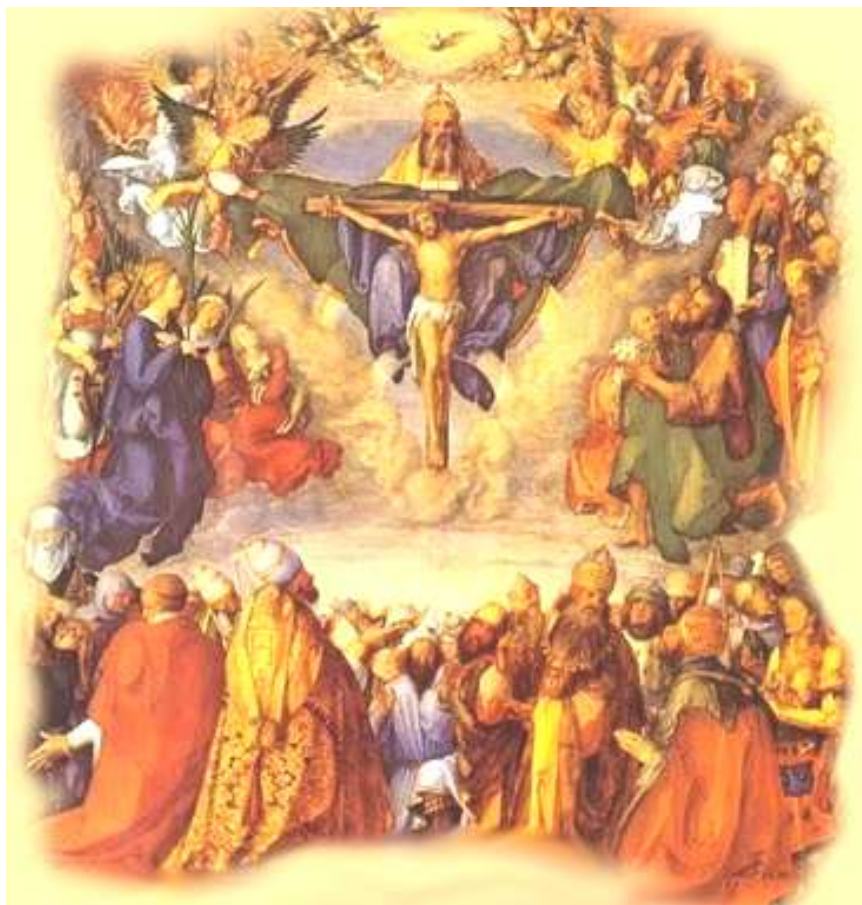

DO TEK

Informace pro farnost Vlašim

Listopad 2015

Náklady na tištěné číslo 8 Kč

Všichni svatí a světice Boží, orodujte za nás!

Ježíš Kristus – král

Když starozákonní věřící popisovali skutečnost Boží lásky a moci, používali pro Boha mezi mnohými označeními i titulu „král“. Rozvinutím této myšlenky byl pak výraz „Boží království“. Byl to pojem, s nímž Židé spojovali mnohá očekávání: příchod spravedlnosti, lásky a pokoje, konec zla, utrpení a smrti. Obsahoval to, v co doufali, jak jim to Bůh zaslíbil skrze proroky. Boží království je uskutečněním nejhlubších tužeb každého člověka. Je to prostor pro jeho plný rozvoj, stav plného a konečného štěstí.

Království

„Král“ byl v židovském a orientálním pojetí ten, kdo moudře a mocně vládl. Zemi, kterou vlastnil, vedl k rozkvětu a zaručoval ji bezpečnost vnější i vnitřní. Byl nejvyšším zákonodárcem a soudcem – zajišťoval spravedlnost a právo, a to i chudým a bezbranným. Pod vedením krále měl jeho lid žít v pokoji, plnosti, spravedlnosti a jednotě. Kvůli lidské zlobě a slabosti tomu v dějinách bylo ale mnohdy jinak.

Boží království v Kristu

Boží království neustále existuje v Bohu. K člověku přišlo skrze Ježíše Krista, především jeho smrtí na kříži a zmrtvýchvstáním. Ježíšovo „kralování“ nemá ale nic společného s ryze pozemskými představami králů: ukřižovaný král, to mluví samo za sebe... Hlásá království, které není z tohoto světa, království lásky; království, které nechce konkurovat žádným pozemským vládcům; království, jehož hranice procházejí lidskými srdci. Toto království dojde mezi lidmi svého definitivního naplnění při Ježíšově návratu ve slávě na konci časů. Kristus, král a pán celého vesmíru, se stal služebníkem všech. On „nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mt 20, 28).

Účinky Božího království

Žádné království z tohoto světa, žádný král ani žádná vláda neřeší úplně a s konečnou platností osud jednotlivého člověka. I ten nejlepší vládce se snaží zlo jen omezit a úděl člověka o něco vylepšit. K úplnému přemožení zla a nastolení „ráje na zemi“ nemá ale nikdo ani síly, ani prostředky... Jinak je tomu ale s Božím královstvím, které přichází od Boha a které člověku dává osvobození od nadvlády zloby, hříchu, zmaru a věčné smrti, cestu k plnosti a proměně života a cestu k životu bez konce.

Jak do něho vstoupit?

Všichni lidé jsou povoláni vstoupit do Božího království (Katechismus, čl. 543). Plody Kristova života přijímáme v první řadě křtem, při kterém jsme znovuzrozeni „z vody a z Ducha“. Dále pak životem podle evangelia:

- vírou v Boha Spasitele – Ježíše Krista (srv. Sk 16,31)
- následováním Ježíše Krista (srv. Jan 8,12)
- životem z Božího Ducha (srv. Řím 8,6; Gal 5,16-23)
- životem z Božího slova v Bibli (srv. Jak 1,21)
- životem aktivní lásky (srv. Mt 25,31-40)
- životem v církvi (srv. 1Tim 3,15)

Vládce na naší straně

Skutečnost Krista, vládce nebe a země je pro člověka zdrojem naděje: lidské struktury plné zloby, intrik a nespravedlnosti převyšuje někdo, kdo na nás pohlíží s láskou. Je Králem – jediným, kterého se nemusíme obávat a kterému můžeme důvěřovat. Jedině s ním může náš život dojít proměny a naplnění. (Podle T. Špidlíka)

Slavnost Ježíše Krista Krále je svátek, který se slaví poslední neděli liturgického roku (dle katolického liturgického kalendáře jde o 34. neděli v liturgickém mezidobí – poslední neděli před adventem). Svátek vyhlásil v roce 1925 papež Pius XI. a připomíná Kristův královský titul, Kristovu svrchovanost nad lidskými dějinami i nad všemi „vládci“ v tomto světě. Liturgický (církvní) rok končí oslavou Ježíše Krista Krále křesťanům připomíná, že i definitivní konec světa, bude v rukou Ježíše Krista – Krále.

Světcí v listopadu – Svatý Martin

Narodil se roku 316 v posádkovém městě Sabaria v Horní Panonii (dnes Szombathely v Maďarsku). Otec byl vysokým římským důstojníkem a dal mu jméno po římském bohu války, Martovi. Již v prvním roce Martinova života se jeho rodina přestěhovala do Pavie v severní Itálii. Zde, po základní škole, již v patnácti letech (o dva roky dříve, než bylo zvykem) jej otec přiměl k následování ve vojenské kariéře.

V Pavii se Martin seznámil s křesťanstvím a rozhodl se pro křest. Stačil se zde mezi katechumeny pouze zapsat, protože ho jako mladého vojáka přeložili do Amiens v severní Galii (dnešní Francii). V té době prožil příhodu, která ho učinila mnohem slavnějším než jeho hrdinské skutky.

Vypráví se, že za velmi nepříznivého počasí, když byl kontrolovat vojenské hlídky, se u městské brány setkal s polonahým žebrákem, který prosil o almužnu. Uvádí se, že Martin neměl sebou peníze, ale celým srdcem cítil s tímto chudásem, třesoucím se zimou. Nerozpakoval se a mečem rozpůlil svůj vojenský plášť, aby ubožáka ochránil před následky prochlazení. Následující noci se mu ve snu zjevil Kristus zahalený polovinou jeho pláště a zaslechl jeho slova: „Martin, ještě jako katechumen, mne zakryl tímto pláštěm.“ Svatý křest přijal o velikonocích v r. 339. Ač v srdci měl touhu po zasvěceném životě, pro důstojnické povinnosti a odpovědnost setrval u císařské armády ještě 15 let. Jako velitel byl přátelský a se svým sluhou jednal bratrsky. Zval ho ke stolu, a když byl zmožen únavou, Martin mu dokonce sám posloužil. O odchod z armády požádal v březnu 354, kdy odmítl tzv. donativum – peněžitý dar od císaře, který byl dáván vojákům před bojem. Toto odmítnutí bylo zprvu pokládáno za zbabělost. Martin se kvůli tomu nabídl a také jel proti germánským nepřátelům z Alemania před vojskem a místo zbraně si vzal kříž. Proti němu pak vyrazilo germánské poselstvo, žádající o mír. To bylo křesťany považováno za zázrak a Martinovi umožnilo odchod z vojska. Odešel do Poitiers, kde mu biskup Hilarius (památka 13. 1.) chtěl udělit jáhenské svěcení, které zprvu odmítl, protože se věřícím nelíbil přechod od armády k duchovní službě. Hilarius jej tehdy ustanovil exorcistou a snažil se o jeho teologické vzdělávání.

V mimořádném snu měl Martin další zážitek, týkající se rodičů, přebývajících opět v Panonii. Považoval to za pokyn, aby je navštívil a pokusil se je obrátit ke katolické víře. Podařilo se mu to jen u matky. Zároveň se v Panonii dostal do sporu s ariánskými bludaři, kteří byli pod ochranou císaře, a proto měli odvahu tvrdě postupovat proti katolickému obháji.

V té době byl biskup Hilarius poslán do vyhnanství v Elinasien ve Frygii, protože Konstans svévolně vyměňoval katolické biskupy za ariánské. Martin se to dozvěděl asi při příchodu do Milána a chtěl u tohoto města vést poustevnický život, ale ariánským biskupem Auxenciem byl vyhnán. Odešel na severozápad Itálie do Ligurie a poustevnický život vedl ještě s jedním knězem u Albenga na ostrově Gallinara do začátku roku 360, kdy se dozvěděl o návratu biskupa Hilaria. Setkal se s ním opět v Poitiers a byl od něj vysvěcen na jáhna a po určité době přijal kněžské svěcení. S biskupovým souhlasem žil poblíž města opět

poustevnickým životem a hlásal evangelium venkovanům. S biskupovou pomocí také založil mnišské komunity v Ligugé a v Marmoutier. Tehdy se začaly také šířit pověsti o jeho divech.

V roce 371 zemřel biskup Libor v Tours, 100 km severně od Poitiers. V zájmu věřících sem byl Martin údajně vylákán a manifestačně zvolen biskupem. Některé legendy hovoří o tom, že se Martin pokusil před zvolením schovat mezi husy, ale jejich hlasitým kejháním byl prozrazen. Proto se husa dostala mezi jeho atributy i do tradičních svatomartinských pokrmů.

Martin nakonec volbu přijal a údajně 4. 7. 371 byl vysvěcen za biskupa Tours. Z tohoto města se vydával na misijní cesty po Francii a snažil se o apoštolské působení mezi venkovským obyvatelstvem. Nápomocný mu byl klášter v Marmoutier, kde se opisovala křesťanská literatura a kde ve škole askeze vyrůstali noví duchovní.

Martin každého roku navštívil všechny farnosti biskupství, cestuje nejprostším způsobem – pěšky, na oslu nebo v loďce. Zakládal malé venkovské kláštery a zasloužil se o pokřesťanštění galského venkova. Mnozí životopisci připomínají četné zázraky, které souvisely s úkony víry a projevy jeho oddané lásky ve službě postiženým lidem. Zasazoval se za nespravedlivě a tvrdě vězněné a v zájmu křesťanské lidskosti se neváhal obracet i na císaře, aby zabránil rozsudku smrti. Je vzpomínáno, jak se zastával Prisciliána, odsouzeného jako bludaře, který byl na nátlak španělského biskupa Ithacia popraven, a jak se Martin opakovaně zasazoval u císaře Maxima za další odsouzené k smrti. Na jejich záchranu a aby zabránil masakrům ve Španělsku, uzavřel církevní společenství s Ithaciem, které bylo císařovou podmínkou, ačkoliv považoval počínání Ithacia za odsouzeníhodné a namířené proti asketickým mnichům.

Dožil se 80 let a zemřel při pastorační návštěvě v Candes 8. listopadu 397. Po řece Loire bylo jeho tělo přepraveno do Tours a 11. listopadu, za mimořádně velké účasti lidu, uloženo, jak si přál, do prostého hrobu mezi věřícími. V čele pohřebního průvodu šlo údajně na dva tisíce mnichů a zasvěcených panen.

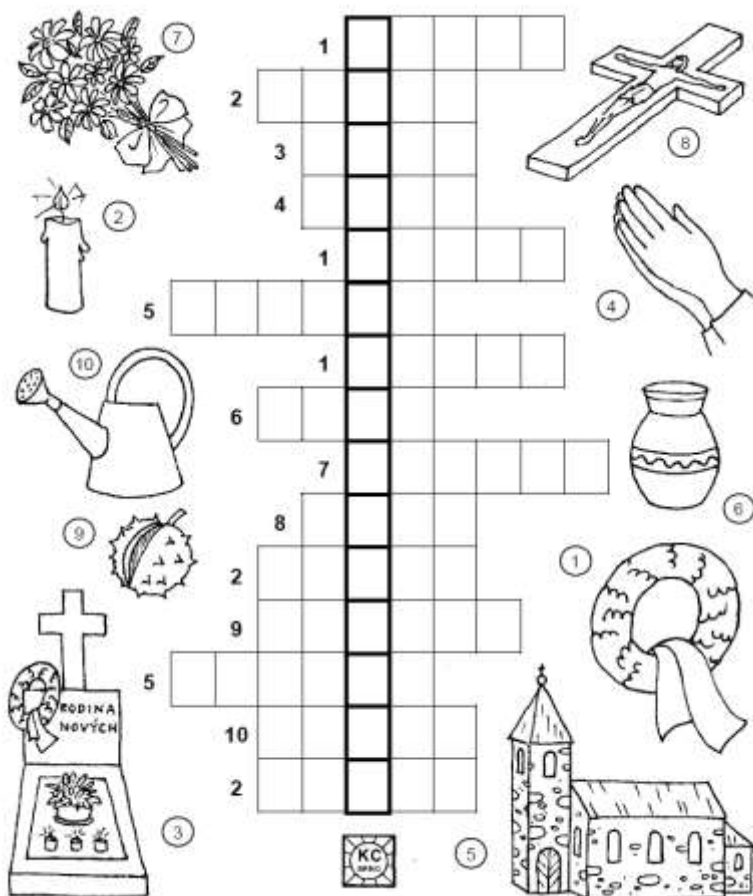
Nad jeho hrobem, který se stal cílem mnoha poutníků, byla postavena velká bazilika. Za Francouzské revoluce byla zničena, ale úcta k němu se nepřestala šířit. Ve Francii mu prý bylo zasvěceno přes 3600 kostelů a klášterů, další v Itálii, Německu, Rakousku a v Uhersku. V hlavním městě Slovenska je mu zasvěcen nejvýznamnější dóm. Jeho jméno nesou některá města i ostrov v Karibiku.

Kéž si jeho myšlenku „Komu se v životě dobře daří, neměl by zapomínat na ty, kteří žijí v nouzi“, osvojí všichni, kteří nouzi netrpí.

Pro děti

Máme naději!

Na začátku listopadu navštěvujeme hřbitovy, zdobíme hroby, rozsvěcujeme svíce a modlíme se za zemřelé. Slavíme jejich památku (Vzpomínka na všechny věrné zemřelé – 2. listopadu). Děláme to proto, že máme naději, že se jednou se svými drahými opět shledáme. Když totiž věříme v Pána Ježíše, máme také ... (dokončení v tajence)

Převzato z materiálů brněnského biskupství

Desatero chování v kostele (nejen pro děti)

Připomeňme si společně desatero chování (nejen dětí) v kostele při mši svaté, které nám sestavil P. Sklenář. Snažme se, aby si každá mše svatá zachovala svou důstojnost a abychom nejen my, ale i druzí mohli každou mši prožít v soustředění se na Boha a dění na oltáři, nikoliv na ruch kolem nás.

1. To, jak se dítě chová v kostele, neurčuje dítě, ale rodiče!
2. Nenechávám dítě volně pobíhat po kostele (mezi lavicemi, dozadu do kostela...). To, že si v rámci možností v tichosti hraje mezi předními sedačkami, nebo někde v mé blízkosti (ne v centrální uličce, nebo někde, kde je vysloveně na očích lidem v kostele) mě nemusí znepokojovat (zvažujme rovněž, jaké hračky brát do kostela – zda je možné tam brát hračky, které se týkají nějakým způsobem kostela).
3. Nejsem tím, kdo dítě ponouká ke zlobení – hrou pohledů, svým úsměvem...
4. Nenechávám dítě chodit k presbytáři (místu, kde je oltář). Do presbytáře dítě, pokud není vyzváno, nevstupuje.
5. Budu se snažit, aby se děti spolu v kostele co nejméně bavily (především tím myslím volnou zábavu a bavení se nahlas).
6. Dítě, které hovoří nahlas, se budu snažit alespoň ztišit (vysvětlit mu doma, že v kostele se obecně nemluví, a když už, tak maximálně šeptá – to je ale jen pro děti, nikoli pro dospělé ☺).
7. Nedopustím, aby se děti spolu praly.
8. Nedávám dítěti hračky, které vydávají hluk (nemyslí se tím hudební nástroje na dobu zpěvu), ani ho nenechávám si hrát s něčím, co hluk vytváří (dvířka u skříně...).
9. Nedávám v kostele volně k dispozici jídlo dětem. Jídlo dávám pouze malému dítěti, které tímto způsobem utišuji. Dítě starší tří let by v kostele, pokud to není nutné, jíst skutečně nemělo.
10. Snažím se, aby dítě bylo stále v kostele. Nenechávám ho běhat mimo kostel. Mimo kostel jdu pouze v tom případě, kdy dítě skutečně zlobí, ruší, vzteká se... Do kostela se ale vrátím společně s dítětem, co nejdříve to jde (Prostor před kostelem není jedním z míst, kde mohu mši svatou slavit, ale kde jsem jen nezbytně nutnou chvílí).

Ze života farnosti

**Neděle 22. 11. – Slavnost Ježíše Krista Krále –
konec církevního roku**

Od tohoto dne budou přijímány **intence mší svatých** na příští rok. Prosíme, abyste si své přímlyvy **čitelně napsali na samolepicí štítky**, a urychlili tak jejich zapisování.

Neděle 29. 11. – první adventní neděle

Víkendovka pro děti

V říjnu pro nás mladší Honza Matějovský s ostatními ze spolča připravili víkendovku v Měsíčním údolí. Měla název „Je to v pohodě???” a byla opravdu super. Celá byla o tom, jak Ezau vyměnil s bratrem své prvorozenství za trochu čočky. Vedoucí nám o tom zahráli moc pěknou scénku.

Hráli jsme spoustu her, povídali si, ale nejlepší byla noční schovávačka v lese. Těším se na další víkendovku.

MAJDA

Misijní koláč 2015

Ve dnech 17. a 18. 10. 2015 pořádala naše farnost akci Misijní koláč. V sobotu se nám sešlo 32 druhů koláčů, buchet a dalších dobrot. Připravili jsme z nich 85 balíčků, které jsme o Misijní neděli nabízeli za vydatné pomoci našich dětí po ranní mši svaté před kostelem sv. Jiljí. Výši příspěvku jsme nechali na dobrosrdečnosti dárců. Získali jsme takto 10 680 Kč, které rádi poukazujeme na konto Papežských misijních děl. Peníze poslouží pro záchranu hladem trpících dětí v misijních oblastech světa. Pán Bůh zaplat' všem, kteří se nebáli otevřít své srdce a přispěli na dobrou věc.

**PAPEŽSKÁ
MISIJNÍ DÍLA**

za manželské spolčo, které akci tradičně připravuje, Miroslava Ptáčková

Informace z Farní charity Vlašim

Přednáška ztráty a nálezy

Místo: **Besídka u kostela Sv. Jiljí**

Termín: **5. 11. 2015, 16:00–17:00**

V souvislosti se svátkem Památky zesnulých otevře PhDr. Lesová další kapitolu duchovního života, co můžeme v životě nacházet a co ztrácíme.

Národní potravinová sbírka

3. ročník Národní potravinové sbírky se uskuteční v sobotu 21. 11. 2015. Zapojit se může široká veřejnost v celé České republice. Příležitost darovat trvanlivé potraviny bude také v Tescu Vlašim a Zruč nad Sázavou.

Organizaci v těchto dvou obchodech pomáhá zajišťovat Farní charita Vlašim, kam také poputují vybrané potraviny. S akcí pomáhají dobrovolníci. Pokud Vás například zajímá, jak potraviny slouží, kolik potravin se vybralo vloni, od kolika do kolika hodin bude sbírka probíhat, nebo jak dopadne letos, sledujte náš web <http://vlasim.charita.cz>.

V loňském 2. ročníku Národní potravinové sbírky byla možnost darovat trvanlivé potraviny ve více než 180 prodejnách. Z obchodů putují potraviny do potravinových bank a dále konkrétním lidem, například matkám s dětmi, mentálně či tělesně postiženým nebo lidem bez domova. Národní potravinovou sbírku pořádá platforma *Byznys pro společnost* v rámci projektu *Potraviny pomáhají* spolu s *Českou federací potravinových bank* a *Armádou spásy*. Snaží se reagovat na skutečnost, že v Česku je 15,4 % obyvatel ohroženo chudobou nebo sociálním vyloučením. A výsledek? Při Národní potravinové sbírce 2014 se vybralo 173 tun jídla.

Odpustky

Přiblížil se podzim a s ním také čas, kdy pamatujeme v církvi více na naše zemřelé. Navštěvujeme hroby, které zdobíme květinami, zapalujeme svíčky a také se za naše zemřelé modlíme. Ty dvě první věci jsou dobré, správné, ale ta třetí je nejdůležitější pro spásu našich zemřelých. V těchto dnech také slyšíme častěji slovo „odpustky“.

Nejen v minulosti, ale i dnes se při vyslovení tohoto slova vybaví mnoha lidem středověk a prodávání tzv. „odpustků“. Bylo to určitě zneužití pravomoci odpouštět hříchy. Lidé si mohli „koupit“ odpuštění „dopředu“. Těžko můžeme z dnešního pohledu plně pochopit důvod tohoto konání, kterým může být lidská slabost nebo i polopravda. Nám však jde o to, když je církev nabízí, abychom pochopili jejich skutečný smysl a význam dnes a podle toho se zachovali.

Nejprve si vůbec řekněme, jak chápe slovo „odpustek“ církev dnes. Odpustek znamená, že se před Bohem odpouští časné tresty za hříchy, jejichž vina byla zahlazena. Je to odpuštění, které náležitě připravený věřící získává za určitých podmínek zásahem církve, jež jako služebnice vykoupení autoritativně rozděljuje a používá pokladu zadostiučinění Krista a svatých. (KKC 1471)

Abychom pochopili tuto nauku a tuto církevní praxi, je třeba si uvědomit, že hřích má dvojí následek. Těžký hřích nás zbavuje společenství s Bohem, a tím nás činí neschopnými dosáhnout věčného života; být zbaven věčného života se nazývá „věčný trest“ za hřích. Na druhé straně každý hřích, i ten všední, vyvolává zhoubné lpění na tvorech, které musí být odčiněno, buď zde na zemi, nebo po smrti, ve stavu, jenž se nazývá očistec. Toto očišťování zbavuje toho, co se nazývá „časný trest“ za hřích. Tyto dva tresty nelze pojímat jako nějaký druh pomsty, kterou Bůh postihuje hříšníka zvenčí, nýbrž jako důsledky vyplývající ze samé podstaty hříchu. Obrácení, jež pochází z vroucí lásky, můžeme dosáhnout naprostého očistění hříšníka, takže už nezůstává žádný trest. (KKC 1472)

Protože žádné narušení vztahů v rodině nezůstává bez vlivu na ostatní členy, snažili se křesťané vždy odčiňovat nejen vlastní, ale i cizí hříchy.

Protože skutky lásky a milosrdenství poskytují nejpůsobivější svědectví křesťanského života, apoštolská formace by měla také vést k prokazování těchto skutků, takže věřící by se mohli od dětství učit mít soucit se svými bratry a být velkorysí při pomoci potřebným. (Dekret o apoštolátu laiků na II. vatikánském koncilu, č. 31)

Zkusme to více pochopit na příkladu: člověk někomu ve vzteku rozbije okno. Je to špatná věc. Poškozeného požádá o odpuštění. Je mu odpuštěna vina, ale... okno zůstává stále rozbité. I když je bez hříchu v této konkrétní věci, má ještě určitý dluh vůči tomu, koho svým skutkem poškodil. A právě tyto „dluhy“ jsou předmětem odpustků.

My tedy máme na základě církevního rozhodnutí MOC pomoci těm, kteří jsou bez MOCI se vlastním přičiněním dostat z očistce do Boží přítomnosti, do nebe. Nemůžeme napravovat konkrétní věci po lidech, kteří žili v minulosti, anebo nejsme schopni tyto věci poznat. Ale právě skrze splnění podmínek k získání odpustků, které nám církev nabízí, bereme z pokladu církve: „dáváme“ – skrze splnění podmínek – těm, kteří to potřebují k tomu, aby se jim „zkrátila nebo zanikla“ doba čekání na nekonečné prožívání Boží přítomnosti.

Odpustek je částečný nebo plnomocný podle toho, zda částečně nebo úplně osvobozuje od časného trestu za hříchy. Odpustky mohou být přivlastněny živým nebo zesnulým. (KKC 1471)

Odpustky je schopen získat křesťan, který není vyloučen z církve, je ve stavu milosti posvěcující (bez těžkého hříchu), zároveň se vyžaduje alespoň všeobecný úmysl získat odpustky a vykonání úkonů v určené době a předepsaným způsobem. Plnomocné odpustky může získat každý pouze jednou denně.

Možnosti pro získání plnomocných odpustků:

- 1. možnost (1. 11. a 2. 11.):** svátost smíření, sváté přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce a při návštěvě kostela modlitba Otčenáš a vyznání víry.
- 2. možnost (1. 11.–8. 11.):** svátost smíření, sváté přijímání, modlitba na úmysl Svatého Otce a při návštěvě hřbitova modlitba za zemřelé.

Dušíčkové pobožnosti 2015

+++++

pondělí 2. listopadu – Vlašim
16:30 dušíčková pobožnost na hřbitově,
18:00 mše v kostele

+++++

pondělí 2. listopadu – Bedřichovice
16:00 mše svatá a po ní pobožnost na hřbitově

+++++

úterý 3. listopadu – Hradiště
16:00 mše svatá a po ní pobožnost na hřbitově

+++++

středa 4. listopadu – Domašín
16:00 dušíčková pobožnost na hřbitově
17:00 mše v kostele

+++++

čtvrtek 5. listopadu – Vracovice
16:00 dušíčková pobožnost na hřbitově

+++++

čtvrtek 5. listopadu – Velíš
17:30 mše a po ní pobožnost na hřbitově

+++++

pátek 6. listopadu – Kondrac
15:30 mše svatá a po ní dušíčková pobožnost
na starém hřbitově u kostela